

Ο.Λ.Μ.Ε.

Ερμού & Κορνάρου 2

ΤΗΛ: 210 32 30 073 - 32 21 255

FAX: 210 32 27 382 - 33 11 338

Αθήνα, 18/12/03

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΟΥ 2004

Ο Κρατικός Προϋπολογισμός του 2004 επιχειρεί για άλλη μια φορά να εξωραΐσει τα κοινωνικά ελλείμματα της χώρας μας, να κρύψει τα μεγάλα και εκρηκτικά προβλήματα της φτώχειας, της ανεργίας και της κοινωνικής ανασφάλειας, να παρουσιάσει με τυμπανοκρουσίες τις ανεπαρκείς και προεκλογικού χαρακτήρα εξαγγελίες του λεγόμενου "κοινωνικού πακέτου" και της «χάρτας σύγκλισης», και επί της ουσίας να επιβάλει τη συνέχιση της ίδιας, νεοφιλελεύθερης πολιτικής που ασκείται στη χώρα μας. Ο κρατικός προϋπολογισμός του 2004 κινείται στην ίδια, αναξιόπιστη λογική των προηγούμενων και αποκαλύπτει το κοινωνικό προσωπείο της κυβέρνησης. Και αυτός ο προϋπολογισμός διευρύνει τα κοινωνικά ελλείμματα, καθηλώνει σε απαράδεκτα χαμηλά επίπεδα τις δαπάνες για Παιδεία, Υγεία και κοινωνική πολιτική, συνεχίζει να προωθεί την αναδιανομή του πλούτου σε όφελος των λίγων και σε βάρος των πολλών. Με την εφαρμογή αυτής της πολιτικής:

- θα διευρυνθούν περαιτέρω οι τεράστιες κοινωνικές ανισότητες στη χώρα μας και θα διογκωθεί ακόμη περισσότερο το φαινόμενο της νέας φτώχειας, που ήδη έχει τραγικές συνέπειες στην ελληνική κοινωνία,
- θα συνεχιστεί η μονομερής λιτότητα κατά των μισθωτών και συνταξιούχων και σε βάρος των κοινωνικών δαπανών, την ίδια ώρα που η κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων εξακολουθεί, παρά την ύφεση και την πτώση του Χρηματιστηρίου, να βρίσκεται σε υψηλότερα επίπεδα και θα επιταθεί η άνιση διανομή του εθνικού πλούτου.

ΚΡΙΣΙΜΗ Η ΨΥΤΕΡΗΣΗ ΤΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ ΣΤΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, παρά τους περιορισμούς στους οποίους υπεβλήθη ο προϋπολογισμός του 2003 εξαιτίας της διεθνούς ύφεσης, δίνεται μεγάλη προτεραιότητα και αποδίδονται υψηλότερα κονδύλια σε κρίσιμους κοινωνικούς τομείς, όπως αυτοί της Παιδείας, της Υγείας και Πρόνοιας, οι οποίοι αντιμετωπίζουν οξύτατα προβλήματα.

Δυστυχώς, αυτοί οι κυβερνητικοί ισχυρισμοί διαψεύδονται από την πραγματικότητα των αριθμών.

ΠΑΙΔΕΙΑ

Έτσι, οι δαπάνες του Κρατικού Προϋπολογισμού του 2004 (Τακτικού και Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων) για την Παιδεία προβλέπεται να ανέλθουν σε 5.550 εκατομ. ευρώ ή 3,39% του προβλεπόμενου για το 2004 Α.Ε.Π., έναντι 3,48% του Α.Ε.Π. για το 2002 και 3,56% του Α.Ε.Π. για το 2001. Η μείωση των δαπανών για την Παιδεία ως ποσοστού επί του Α.Ε.Π. σε σύγκριση με τα προηγούμενα χρόνια γίνεται σαφέστατη!

Ας σημειωθεί εδώ ότι οι εκπαιδευτικές δαπάνες καθηλώνονται σε αυτά τα επίπεδα, όταν ο αντίστοιχος μέσος όρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι 5%. Επίσης, ενώ οι δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού για το ΥΠΕΠΘ αυξάνονται μόνο κατά 7,98%, την ίδια ώρα οι δαπάνες για την ολυμπιακή προετοιμασία αυξάνονται κατά 45,8%.

Αν εξετάσουμε τα συγκεκριμένα κονδύλια, στα οποία αναλύονται οι εκπαιδευτικές δαπάνες, θα διαπιστώσουμε τα εξής:

Εργαστήρια Φυσικών Επιστημών σε Γυμνάσιο και Λύκειο: Μέχρι τώρα δεν

ολοκληρώθηκε το έργο μέσω των κοινοτικών προγραμμάτων. Δεν υπάρχει, όμως, πρόβλεψη στον Κρατικό Προϋπολογισμό ούτε για την ολοκλήρωσή τους ούτε για τις αυξημένες λειτουργικές δαπάνες για αναλώσιμα και συντήρηση.

Στον Προϋπολογισμό προβλέπεται παραπέρα μείωση κατά 21% (30% το 2003) των δαπανών για προμήθεια ειδών εξοπλισμού, υπηρεσιών, εργαστηρίων κ.λπ., και μείωση κατά 6% (40% το 2003) για προμήθεια βιβλίων και κατά 66% για προμήθεια εκπαιδευτικού υλικού στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση.

Επιμόρφωση: Μετά τον περιορισμό της μόνο στα επιδοτούμενα από την Κοινωνία της Πληροφορίας προγράμματα, έχουμε τώρα και τη μη απορρόφηση των χρημάτων του Κρατικού Προϋπολογισμού το 2002 και το 2003 και την απώλεια των κοινοτικών κονδυλίων, γιατί δεν λειτουργούν ούτε τα ΠΕΚ ούτε ο Οργανισμός Επιμόρφωσης. Ο σχεδόν τριπλασιασμός του Κρατικού Προϋπολογισμού για τη Δ/ση Σχολών Εκπαίδευσης Διδακτικού Προσωπικού είναι πλασματικός, διότι στον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2003 ήταν εγγεγραμμένο το ίδιο ποσό, που δεν απορροφήθηκε, γιατί ο Οργανισμός Επιμόρφωσης δεν λειτούργησε.

Ο τακτικός προϋπολογισμός για το **Παιδαγωγικό Ινστιτούτο** μειώνεται κατά 6,5% για δεύτερη συνεχή χρονιά.

Δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη για τη χρηματοδότηση ψυχοπαιδαγωγικής και διδακτικής εκπαίδευσης στις πανεπιστημιακές σχολές, ενώ η αύξηση των θέσεων ΔΕΠ, των λειτουργικών δαπανών και η ανάπτυξη των υποδομών των ΑΕΙ είναι κατώτερη από τις υπάρχουσες ανάγκες.

Η ζήτηση για **μεταπτυχιακές σπουδές** θα συνεχίσει να καλύπτεται σε μικρό ποσοστό από τον Κρατικό Προϋπολογισμό, σε ένα βαθμό επιλεκτικά από το ΕΠΕΑΕΚ ΙΙ και σε μεγάλο ποσοστό με δίδακτρα, και ως αναγκαστική διέξοδος για τους περισσότερους θα παραμείνουν τα ξένα Πανεπιστήμια και τα ποικιλώνυμα παραρτήματά τους.

Η κυβέρνηση παρ' όλα αυτά ισχυρίζεται ότι θεωρεί την αναβάθμιση της παιδείας "αιχμή του δόρατος" στην αναπτυξιακή προσπάθεια της χώρας και την ισότιμη ένταξή της στην αναπτυγμένη Ευρώπη.

Η υποχρηματοδότηση, όμως, της Δημόσιας Εκπαίδευσης έχει οδηγήσει σε μια ολοένα και πιο ακριβή παιδεία, ενώ μετατίθεται στις οικογένειες όλο και μεγαλύτερο βάρος για την ποιότητά της, για την εξασφάλιση στα παιδιά τους σύγχρονων γνώσεων, για την πρόσβαση στον αθλητισμό, στον πολιτισμό, στις ξένες γλώσσες, στην ιστορική και πολιτιστική κληρονομιά της Ελλάδας.

Συνεχίζεται η τακτική της μεταφοράς του μισού κόστους για την παιδεία στον οικογενειακό προϋπολογισμό, γεγονός που εντείνει τις κοινωνικές ανισότητες και ευνοεί τους "έχοντες και κατέχοντες".

Είναι σαφές ότι η κρίσιμη υστέρηση των κρατικών δαπανών για την εκπαίδευση έχει ως αποτέλεσμα τη διαίονιση των προβλημάτων διπλής βάρδιας στη λειτουργία των σχολείων, υλικοτεχνικής υποδομής, στελέχωσης των σχολείων με το αναγκαίο εκπαιδευτικό και διοικητικό προσωπικό, οικονομικής και επιστημονικής στήριξης των εκπαιδευτικών.

ΥΓΕΙΑ - ΠΡΟΝΟΙΑ

Οι δαπάνες, επίσης, του Κρατικού Προϋπολογισμού του 2004 (Τακτικού και Επενδύσεων) για την Υγεία και Πρόνοια προβλέπεται να ανέλθουν σε 4.434 εκ. ευρώ ή στο 2,7% του προβλεπόμενου για το 2004 ΑΕΠ, έναντι εκτίμησης 2,67% του ΑΕΠ για το 2002, 2,76% του ΑΕΠ για το 2001 και 2,77 του ΑΕΠ για 2000 αντιστοίχως. Κι εδώ η μείωση των δαπανών για την Υγεία και Πρόνοια ως ποσοστού του ΑΕΠ σε σύγκριση με τα προηγούμενα χρόνια είναι σαφής. Αν στο γεγονός αυτό προσθέσουμε ότι η κρατική επιχορήγηση και η κρατική συμμετοχή στα πιο βασικά Ασφαλιστικά Ταμεία δεν καλύπτει τις ανάγκες για τη στήριξη και αναβάθμιση του Ασφαλιστικού συστήματος, τότε τα συμπεράσματα είναι κάτι παραπάνω από δυσάρεστα. Όλα αυτά σημαίνουν τα εξής απλά: Θα συνεχιστεί η πορεία υποβάθμισης της δημόσιας Παιδείας, της δημόσιας Υγείας και του δημόσιου Κοινωνικού - Ασφαλιστικού συστήματος σε όφελος των αντίστοιχων ιδιωτικών τομέων, οι οποίοι μεγεθύνονται ταχύτατα. Το γεγονός αυτό θα έχει ως τραγική συνέπεια να ξοδεύουν μισθωτοί, συνταξιούχοι και τα μικρομεσαία στρώματα όλο και πιο μεγάλα ποσά για τη μόρφωση των παιδιών τους, την υγεία και την ασφάλιση των ιδίων και των οικογενειών τους.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Τον Ιούνιο του 2002 η κυβέρνηση ψήφισε στη Βουλή το νέο ασφαλιστικό νόμο, με τον οποίο:

- η κυβέρνηση προωθεί σε βάθος χρόνου μία συνολική χειροτέρευση των όρων της κοινωνικής ασφάλισης
- το βάρος δεν δίνεται στις παραμετρικές αλλαγές, αλλά σε αλλαγές που καθορίζουν το χαρακτήρα του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Αλλαγές, δηλαδή, που έχουν ένα δομικό χαρακτήρα και μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στην υποβάθμιση της κοινωνικής ασφάλισης και την ενίσχυση των ιδιωτικών σχημάτων
- δεν αντιμετωπίζεται το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα της κοινωνικής ασφάλισης, που είναι η χρηματοδότηση.

Πρόσφατα αρχίζει σταδιακά να υλοποιείται η μεταφορά πόρων από τη Δημόσια Κοινωνική Ασφάλιση σε ιδιωτικά σχήματα. Τα πρώτα δείγματα έρχονται από τα υπό ένταξη στο ΙΚΑ ταμεία, όπου η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών θα συνοδευτεί και με την ίδρυση ταμείων επαγγελματικής ασφάλισης.

Το τελευταίο διάστημα η κυβέρνηση έδωσε στη δημοσιότητα το «μίνι» ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Ταυτόχρονα κυβερνητικοί παράγοντες παρέλασαν από τα κανάλια μιλώντας για το νομοσχέδιο καθώς και για τις ρυθμίσεις που δεν ήρθαν ακόμη, αλλά θα έρθουν, για τη διαδοχική ασφάλιση. Το νομοσχέδιο αυτό, εκτός από ορισμένες θετικές ρυθμίσεις, περιέχει και πληθώρα αρνητικών, όπως: την πέραν της 35ετίας παραμονή των υπαλλήλων στο Δημόσιο, τη μετατροπή των οργανισμών κοινωνικής πολιτικής σε προεδροκεντρικούς οργανισμούς, το νέο τρόπο υπολογισμού του εφάπαξ και τις επιπλέον επιβαρύνσεις στις εισφορές των δημόσιων υπαλλήλων, με την επιβολή κράτησης 2% υπέρ του ΤΕΑΔΥ επί των επιδομάτων (εξωδιδασκτικού, οικογενειακών και διεθντικών). Σε ό,τι αφορά τη διαδοχική ασφάλιση, η συγκεκριμένη ρύθμιση ακόμη δεν έχει κατατεθεί, αλλά από ό,τι έχει διαρρεύσει φαίνεται ότι η όποια ρύθμιση θα μετριάξει αλλά δεν θα λύνει το πρόβλημα αυτών που έχουν ασφαλιστεί σε δύο τουλάχιστον ταμεία.

Είναι αναγκαίο να προωθηθεί η ρύθμιση σύμφωνα με την οποία στις περιπτώσεις της διαδοχικής ασφάλισης θα χορηγείται στο συνταξιούχο πλήρης σύνταξη, χωρίς απώλειες, από το τελευταίο ταμείο, η συνταξιοδότησή του θα υπολογίζεται με απλό τρόπο και θα έχει αναδρομική ισχύ για τους ήδη συνταξιούχους.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Ένα από τα κεντρικότερα ερωτήματα για κάθε προϋπολογισμό είναι από ποιες κοινωνικές τάξεις και στρώματα εισπράττονται τα φορολογικά έσοδα και αν υπάρχει και κατά πόσο δίκαιη κατανομή των φορολογικών βαρών.

Το βασικό συμπέρασμα είναι ότι και ο προϋπολογισμός του 2004, παρά τις περί του αντιθέτου εξαγγελίες, θα επιτείνει την άδικη και μονόπλευρη είσπραξη των φορολογικών εσόδων σε βάρος των κοινωνικά και οικονομικά ασθενέστερων τάξεων του ελληνικού λαού και ιδιαίτερα σε βάρος των μικρομεσαίων και μεσαίων στρωμάτων των μισθωτών.

Τα συνολικά φορολογικά έσοδα, στα οποία εντάσσονται και οι δικές μας φορολογικές εισφορές, όπως προβλέπει ο προϋπολογισμός του 2004, ανέρχονται σε 40,726 δισ. ευρώ και θα είναι αυξημένα σε σχέση με τα εκτιμώμενα φορολογικά έσοδα του προϋπολογισμού του 2003 κατά 2,661 δισ. ευρώ ή κατά 7%. Το πρώτο συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι οι Έλληνες πολίτες προβλέπεται να πληρώσουν για το 2004, περίπου, 1 τρισ. δρχ. επιπλέον άμεσους και έμμεσους φόρους σε σχέση με το 2003. Στην πραγματικότητα το ποσό αυτό μπορεί να αποδειχθεί μεγαλύτερο, μιας και συνήθως υποεκτιμώνται οι σχετικές προβλέψεις των φορολογικών εσόδων.

Μια πρώτη παρατήρηση εδώ είναι ότι και πάλι οι έμμεσοι φόροι, οι οποίοι είναι και οι πλέον άδικοι για τα πλατιά λαϊκά στρώματα, θα αποτελέσουν, σύμφωνα με τις προβλέψεις, τον κύριο όγκο των φορολογικών εσόδων και θα φθάσουν τα 24,341 δισ. ευρώ ή το 59,76% των συνολικών φορολογικών εσόδων. Αν λάβουμε υπόψη ότι το αντίστοιχο ποσοστό των έμμεσων φόρων προς τα συνολικά φορολογικά έσοδα για το έτος 2000 ήταν αντιστοίχως 57,6%, και συνεκτιμήσουμε το γεγονός ότι, συνήθως, οι προβλέψεις για τους έμμεσους φόρους είναι κατώτερες απ' αυτές που τελικά πραγματοποιούνται, βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι τα τελευταία χρόνια επανεμφανίζεται μια τάση αύξησης του ποσοστού των έμμεσων φόρων σε σχέση με τους άμεσους, κάτι που είναι άκρως δυσμενές για τα λαϊκά στρώματα. Κι αυτό ισχύει πολύ περισσότερο, αν λάβουμε υπόψη ότι την κύρια αύξηση στους έμμεσους φόρους έχει ο ΦΠΑ (8% το 2001, 10,2% το 2004 (πρόβλεψη), που επιβαρύνει γενικώς όλα τα στρώματα του πληθυσμού!

Η δεύτερη ουσιαστική παρατήρηση είναι ότι, πέραν της τάσης για απόλυτη και σχετική αύξηση των έμμεσων φόρων τα τελευταία χρόνια, σημειώνονται και ουσιώδεις αλλαγές τόσο στο ύψος όσο και κυρίως στην κατανομή των άμεσων φόρων, τους οποίους πληρώνουν όλο και περισσότερο τα φυσικά πρόσωπα παρά οι επιχειρήσεις.

Το αποτέλεσμα αυτών των εξελίξεων είναι σαφές: Και τους άμεσους φόρους, πλην των εμμέσων, τους πληρώνουν όλο και περισσότερο οι πολίτες και τα νοικοκυριά, και όλο και λιγότερο οι επιχειρήσεις, πράγμα που κάνει όλο και πιο επαχθές και περαιτέρω άδικο το φορολογικό μας σύστημα. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, ισχύει αυτή η διαπίστωση, αν λάβουμε υπόψη ότι μειώθηκε ο συντελεστής φορολογίας για τα μεγάλα εισοδήματα από 45% σε 40%, πράγμα που σημαίνει ότι τους άμεσους φόρους στα φυσικά πρόσωπα τους πληρώνουν όλο και περισσότερο τα μικρομεσαία εισοδήματα.

Κάθε χρόνο η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι προχωρεί σε γενναίες φοροελαφρύνσεις στα μικρομεσαία εισοδήματα και ιδιαίτερα στα μικρομεσαία εισοδήματα που προέρχονται από μισθωτή εργασία. Τίποτα, δυστυχώς, πιο ανακριβές απ' αυτούς τους προπαγανδιστικούς ισχυρισμούς. Αντιθέτως, όλη τη δεκαετία του '90, λόγω της μη τιμαριθμοποίησης των φορολογικών κλιμακίων (τιμαριθμοποίηση δεν είχε γίνει από το '93 και έγινε μια περιορισμένη της τάξης του 5% το 2001) και της μη δίκαιης και αναλογικής αναδιάρθρωσης φορολογικών κλιμακίων και κλιμάκων (αντιθέτως η κατάσταση επιδεινώθηκε με την κατάργηση της κλίμακας του 5%), τα μικρομεσαία εισοδήματα έχουν υποστεί μια πραγματική φορολογική λεηλασία. Γι' αυτό το λόγο είναι καθαρή πλαστογραφία να μιλάει η κυβέρνηση για συνεχείς αυξήσεις των πραγματικών μισθών από το '93 και μετά και να μην αφαιρεί από τις όποιες πραγματικές αυξήσεις των μισθών την όλο και αυξανόμενη φορολογική επιβάρυνση, προκειμένου να εξαχθεί το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα του κάθε μισθωτού, που είναι και το πιο αντικειμενικό μέγεθος προκειμένου να εκτιμήσουμε την οικονομική του κατάσταση. Και δεν το κάνει η κυβέρνηση, διότι τότε αβίαστα θα προέκυπτε ότι όλα αυτά τα χρόνια, παρά τις συνεχείς αυξήσεις του ΑΕΠ, έχουμε στασιμότητα ή και μείωση των πραγματικών διαθέσιμων εισοδημάτων των μικρομεσαίων στρωμάτων της ελληνικής οικονομίας, ιδιαίτερα των μισθωτών. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι για περιορισμένες ονομαστικές αυξήσεις στους μισθούς, η φορολογική επιβάρυνσή τους σημείωνε κατακόρυφη αύξηση κατά 31% το '94, κατά 14,4% το '95, κατά 30% το '96, κατά 31,1% το '97 και κατά 27,3% το '98, που έχουμε και τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία. Είναι, επίσης, πολύ χαρακτηριστική η υπέρμετρη αύξηση της άμεσης φορολογίας των φυσικών προσώπων τα τελευταία χρόνια, η οποία αυξήθηκε κατά 50%, περίπου, από το 1998 έως το 2003.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, ας πάρουμε τα φετινά εισοδήματα για μισθωτούς, συνταξιούχους και ελεύθερους επαγγελματίες, δηλαδή τα εισοδήματα του 2003. Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι με τη νέα αύξηση του αφορολόγητου ορίου στα 10.000 ευρώ για τους μισθωτούς και συνταξιούχους και στα 8.400 ευρώ για τους μη μισθωτούς, θα προκύψει, τελικώς, μια σημαντική φοροελάφρυνση των πολιτών.

Είναι, όμως, γεγονός ότι για τα ετήσια εισοδήματα μισθωτών που βρίσκονται πάνω από τα 10.000 ευρώ (243 χιλ. δρχ. μηνιαίως) θα αρχίσει να προκύπτει ισχυρή φορολογική επιβάρυνση. Κι αυτό για τους εξής τρεις αλληλένδετους λόγους.

Πρώτον: Διότι είναι φυσικό τα εισοδήματα αυτά να έχουν μια μικρή, έστω, ονομαστική αύξηση το 2003 έναντι του 2002.

Δεύτερον: Διότι η κυβέρνηση δεν τιμαριθμοποίησε τα φορολογικά κλιμάκια (παραβιάζοντας το σχετικό νόμο που την υποχρέωνε να κάνει τιμαριθμοποίηση των φορολογικών κλιμακίων κάθε δύο χρόνια, πράγμα που σήμαινε ότι φέτος θα έπρεπε να το πράξει), ούτε αναδιάρθρωσε επί το δικαιότερο και αναλογικότερο κλιμάκια και φορολογικές κλίμακες, πράγμα που θα έχει επιβαρυντικές φορολογικές συνέπειες για τα εισοδήματα που έχουν έστω και μικρή ονομαστική αύξηση.

Τρίτον: Διότι η κυβέρνηση περιόρισε δραστηκότητα, με το νέο φορολογικό νόμο που ψήφισε το Δεκέμβρη του 2002, τις φοροελαφρύνσεις των πολιτών, οι οποίες προέκυπταν από τις δαπάνες τους για νοσήλια, για ενοίκιο πρώτης κατοικίας, για αποπληρωμή στεγαστικού δανείου πρώτης κατοικίας, για φροντιστήρια και εκμάθηση ξένων γλωσσών, για καταναλωτικές δαπάνες.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι η φορολογία θα εξανεμίσει τις όποιες ονομαστικές αυξήσεις, ιδιαίτερα για τα μικρομεσαία και μεσαία εισοδήματα, εντός του 2004 και έτσι το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημά τους θα είναι τελικώς κάτω από την αύξηση του επίσημου τιμαρίθμου και φυσικά πολύ κατώτερο του πραγματικού πληθωρισμού. Αυτή είναι η συνεχιζόμενη πολιτική μονομερούς λιτότητας.

ΕΙΣΟΔΗΜΑ

Ιδιαίτερα ανησυχητικό μέγεθος για την πορεία της ελληνικής οικονομίας και το εισόδημά μας είναι ο υψηλός πληθωρισμός στη χώρα (περίπου 3,5%), που κινείται με ρυθμούς, σχεδόν διπλάσιους του αντίστοιχου μέσου όρου των χωρών μελών της Ε.Ε. Αν, μάλιστα, λάβουμε υπόψη ότι ο επίσημος πληθωρισμός δεν καταγράφει πειστικά την πραγματική άνοδο του τιμαρίθμου, ο οποίος στην πράξη είναι πολύ μεγαλύτερος, ιδιαίτερα στα είδη λαϊκής κατανάλωσης, τότε μπορεί να γίνει αντιληπτό ότι, εν μέσω πολιτικών λιτότητας, η ακρίβεια συρρικνώνει και κατατρώει σταθερά τα εισοδήματά μας και συνιστά βασικό παράγοντα αναδιανομής του πλούτου σε βάρος των ασθενέστερων τάξεων.

Σε ό,τι αφορά το εισόδημα και τις οικονομικές ανισότητες επισημαίνουμε τα εξής:

1. Η χώρα μας βρίσκεται σταθερά στις πρώτες θέσεις μεταξύ των χωρών μελών του ΟΟΣΑ σε ό,τι αφορά την οικονομική ανισότητα.
2. Το εισόδημα του 20% των πιο εύπορων Ελλήνων είναι 6,2 φορές υψηλότερο από το εισόδημα του 20% των λιγότερο εύπορων. Υψηλότερη ανισότητα παρουσιάζουν μόνο η Πορτογαλία (6,4) από τις χώρες της Ε.Ε. και μόνο η Εσθονία (6,3) από τις υπό ένταξη χώρες.
3. Το πλουσιότερο 10% του πληθυσμού έχει εισόδημα ίσο με αυτό που έχει ο μισός πληθυσμός της χώρας.
4. Το συνολικό μερίδιο των εργαζομένων στην "πίτα" του εθνικού εισοδήματος μειώθηκε από το 1997 μέχρι σήμερα από 69% σε 63%, ενώ το μερίδιο του κεφαλαίου αυξήθηκε από 31% σε 37%.

Στον κρατικό προϋπολογισμό του 2004 προβλέπεται συνολική αύξηση των αποδοχών της τάξης του 7,7%. Την αύξηση αυτή η κυβέρνηση τη θεωρεί υπερβολικά μεγάλη και αναφέρει ότι το ποσοστό αυτό θα προέλθει από τις αυξήσεις που θα πάρουν οι συνταξιούχοι του Δημοσίου, από την αύξηση του ΕΚΑΣ του Δημοσίου, από την εξέλιξη του προσωπικού, από μετατάξεις, από προβλέψεις για νέους διορισμούς πλήρους και μερικής απασχόλησης και από τις αυξήσεις που θα προέλθουν από το νέο μισθολόγιο των Δημοσίων Υπαλλήλων.

Σε ό,τι αφορά τη μισθολογική πολιτική, η Κυβέρνηση, αφού αθέτησε τις υποσχέσεις που είχε δώσει ο ίδιος ο πρωθυπουργός για εφαρμογή νέου μισθολογίου από 1-1-2003, αφού παρέπεμψε τις διεκδικήσεις και τα αιτήματα όλων των κλάδων για αντιμετώπιση, υποτίθεται, μέσα από το νέο μισθολόγιο, αφού προσπάθησε ανεπιτυχώς να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους του δημοσίου δημιουργώντας ένα κλίμα παροχών, αφού κατέφυγε στον αυταρχισμό και την ποινικοποίηση των αγώνων, ψήφισε, τελικά, ένα νόμο κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των

νεοφιλελεύθερων πολιτικών επιλογών της.

Με το νόμο, αυτό πέρα από τη συνέχιση της πολιτικής της λιτότητας σε μισθούς και συντάξεις εξαιτίας των νέων χαμηλών βασικών μισθών και της διατήρησης των επιδομάτων εκτός βασικών αποδοχών, μειώνονται ουσιαστικά οι σημερινές συντάξιμες αποδοχές και καταργείται το δικαίωμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων για τους εργαζόμενους στο δημόσιο.

Συγκεκριμένα :

- ✓ Οι πραγματικές αυξήσεις που προβλέπονται για το 2004, διαψεύδοντας την υποσχεσιολογία της κυβέρνησης, δεν καλύπτουν τις απώλειες του εισοδήματός μας και είναι σε μεγάλη απόσταση από το αίτημά μας για αξιοπρεπείς μισθούς. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι είναι χαμηλότερες ακόμα και από τις κατά καιρούς εξαγγελίες των ίδιων των κυβερνητικών στελεχών.
- ✓ Οι συντάξιμες αποδοχές μειώνονται και μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα, αφού οι νέες βασικές αποδοχές είναι μικρότερες ακόμη και από αυτές που έχουν νομοθετηθεί σήμερα με τη σταδιακή ένταξη των 60.000 δραχμών. Η πολιτική της κυβέρνησης είναι αποκαλυπτική. Το 2002 αύξησε τις συντάξιμες αποδοχές κατά 60.000 δραχμές προκειμένου να χρυσώσει το «χάπι» και να περάσει τη μείωση του ποσοστού αναπλήρωσης από το 80% στο 70% και τον υπολογισμό της σύνταξης με βάση τους μισθούς της τελευταίας πενταετίας. Για το λόγο αυτό ήδη γίνονται ανάλογες κρατήσεις από 1-1-2003 για το ποσό των 60.000 δρχ. Σήμερα, αφού επιχείρησε να αποπροσανατολίσει τους εργαζόμενους, καταργεί την παραπάνω ρύθμιση.
- ✓ Η κυβέρνηση με το νόμο που ψήφισε καταργεί το δικαίωμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων, αφού εξαιρεί ρητά τα μισθολογικά θέματα που περιλαμβάνονται στο νομοσχέδιο από τις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Η εξαίρεση αυτή αποτελεί πρόκληση, φαλκιδεύει και γελοιοποιεί ακόμη περισσότερο τη διαδικασία των συλλογικών διαπραγματεύσεων και αποκαλύπτει την αντιδημοκρατική και αυταρχική συμπεριφορά των κυβερνώντων.
- ✓ Ο νόμος καθιλώνει τα οικογενειακά επιδόματα και το ωρομίσθιο στα επίπεδα που καθορίστηκαν το 1996.
- ✓ Περικόπτονται από τους εκπαιδευτικούς, στους οποίους χορηγείται εκπαιδευτική άδεια, μετά τους 2 μήνες το κίνητρο απόδοσης καθώς και τα επιδόματα παραμεθορίων περιοχών και ειδικής αγωγής για εκείνους που προβλέπονται.
- ✓ Καταργείται η καθολική χορήγηση στους εκπαιδευτικούς του κινήτρου απόδοσης, που προβλεπόταν από το ισχύον μισθολόγιο (ν. 2470/97 άρθ. 13 παρ. 3), και συνδέεται τώρα με την αξιολόγηση και την απόδοση.
- ✓ Εισάγεται μια πρωτοφανής και αντιδημοκρατική διάταξη που αφορά την αναδρομική χορήγηση του οικογενειακού επιδόματος (άρθρο 26). Συγκεκριμένα, περιορίζεται το διάστημα αναδρομικής καταβολής του σε 16 μήνες (από 1/3/2001 έως 30/6/2002).

Η ΟΛΜΕ θα συνεχίσει τους αγώνες της για να ανατραπούν οι επιλογές που υλοποιούνται μέσα από τον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2004 και για να ικανοποιηθούν τα παρακάτω αιτήματα του κλάδου μας:

- **5% του ΑΕΠ για την παιδεία από τον Κρατικό Προϋπολογισμό του 2004 στην κατεύθυνση ικανοποίησης του ιστορικού αιτήματος για δαπάνες για την παιδεία στο 15% των κρατικών δαπανών**
- **25% αυξήσεις στις αποδοχές μας με ενσωμάτωση των επιδομάτων στους βασικούς μισθούς**
- **τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας**
- **δίκαιη κατανομή των φορολογικών βαρών, ώστε να ελαφρυνθούν τα μικρά και μεσαία εισοδήματα**
- **πλήρης σύνταξη στα 30 χρόνια υπηρεσίας**
- **πλήρη εργασιακά, ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα για τους**

- αναπληρωτές 12μηνη σύμβαση εργασίας: διορισμός όλων των αναπληρωτών μετά από τρεις συμβάσεις (ανώτατο όριο), με βάση την προϋπηρεσία τους**
- διορισμοί καθηγητών για να καλυφθούν όλα τα πραγματικά κενά των σχολείων**
 - κατάργηση του θεσμού των ωρομισθίων**
 - ετήσια επιμόρφωση με απαλλαγή από τα διδακτικά καθήκοντα**
 - καθιέρωση ανώτατου ορίου 25 μαθητών ανά τμήμα σε Γυμνάσιο-Λύκειο, 20 μαθητών στις κατευθύνσεις του Λυκείου και στα ΤΕΕ, και 10 μαθητών ανά καθηγητή στα εργαστήρια των ΤΕΕ των Γυμνασίων και των Λυκείων.**

Για το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ

Ο Πρόεδρος

Ο Γ. Γραμματέας

Αντ. Αντωνάκος

Γρηγ. Καλομοίρης

ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ	
ΕΤΟΣ	% ΑΕΠ
1974	2,44
1975	2,69
1976	2,75
1977	2,98
1978	3,21
1979	3,09
1980	2,85
1981	2,82
1982	3,11
1983	3,49
1984	3,72
1985	3,87
1986	3,86
1987	3,70
1988	3,69
1989	3,52
1990	3,95
1991	4,22
1992	4,00
1993	3,94
1994	4,16
1995	3,32
1996	3,42
1997	3,61
1998	3,59
1999	3,57
2000	3,55
2001	3,56
2002	3,48
2003	3,33
2004	3,39

ΠΗΓΕΣ: ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ
ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1994 ΟΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΥΠΕΠΘ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΟΟΣΑ

ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ % ΤΟΥ ΑΕΠ

